

Musica Scepusii Veteris IV /1
P. Petrus PEŤKO a Sancto Martino SP
Missa ex G Jesuli Nati (1759)
[Vianočná omša G dur]

Pamiatke rodičov
Meinen Eltern zum Andenken

Autor textu, transkripčia a edícia:
Ladislav Kačic

P. Petrus PEŤKO a Sancto Martino SP

Missa ex G Jesuli Nati

[*Vianočná omša G dur*]

[1759]

Edícia: *Musica Scepūsii Veteris*

Séria: IV / 1

Autor textu, transkripcia a edícia: Mgr. art. Ladislav Kačic, PhD.

Vydal: Ústav hudobnej vedy SAV v Bratislave
Slavistický ústav Jána Stanislava SAV v Bratislave
v spolupráci s Prešovským hudobným spolkom *Súzvuk* v Prešove

Vedecká redaktorka: PhDr. Janka Petőczová – Matúšová, CSc.

Recenzenti: Prof. PhDr. Ladislav Burlas, DrSc.
Prof. PhDr. Jiří Sehnal, CSc.
Doc. PhDr. František Matúš, CSc.

Publikácia je príspevkom k riešeniu vedeckého projektu grantovej agentúry VEGA, č. 2/7023/27.

Die Publikation ist ein Beitrag zur Bearbeitung des wissenschaftlichen Projektes der Projektförderungsagentur VEGA, Nr. 2/7023/27.

Za pomoc a poskytnutie materiálov ďakujeme týmto inštitúciám / Der Herausgeber dankt folgenden Institutionen:
Slovenské národné múzeum – Hudobné múzeum v Bratislave, Štátny archív Levoča, Štátny archív Modra.

OBSAH / INHALT

Úvod	7
<i>P. Petrus Peřko a Sancto Martino a jeho Missa ex G Jesuli Nati</i>	13
Revízna správa	15
Poznámka k interpretácii	16
Poznámky	16
Einführung	19
<i>P. Petrus Peřko a Sancto Martino und seine Missa ex G Jesuli Nati</i>	25
Revisionsbericht	28
Anmerkung zur Interpretation	29
Anmerkungen	29
<i>P. Petrus Peřko a Sancto Martino: Missa ex G Jesuli Nati</i> – Transkripcia	33
<i>Kyrie</i>	34
<i>Gloria</i>	41
<i>Credo</i>	58
<i>Sanctus</i>	84
<i>Agnus Dei</i>	96
Revízne poznámky / Revisionsanmerkungen.....	99
Obrazová príloha	101

Úvod

Piarista *P. Petrus Peško a Sancto Martino* (1713–1793) patrí k málo známym skladateľom slovenských hudobných dejín. Hoci niekoľko jeho skladieb zaregistroval už prvý systematický pramenný výskum v 50. rokoch 20. storočia, prvýkrát sa o ňom zmieňuje až o tridsať rokov neskôr Darina Múdra,¹ zaraďujúc ho medzi skladateľov regionálneho a lokálneho významu. Zo životných osudov autora nebolo známe okrem toho, že pôsobil v Podolínci, nič. Bližšie údaje k životu a dielu Peška priniesol až autor tejto publikácie.² Ich zhrnutie a zároveň aj podstatné rozšírenie na tomto mieste pomôže lepšie pochopiť nielen samotnú, nesporne zaujímavú osobnosť hudobníka, „príležitostného“ skladateľa, pre ktorého hudba nebola prvoradým cieľom – tým bola rozhodne podobne ako u absolútnej väčšiny piaristov pedagogická činnosť –, ktorý však napriek tomu dosiahol pozoruhodnú kvalitu porovnateľnú so „špecialistami“, pre ktorých bola hudba, komponovanie záležitosťou obživy, každodennej pravidelnej práce, teda povolaním. Na príklade tohto skladateľa možno zároveň veľmi jasne dokumentovať všestrannosť, šírku a integritu osobnosti, hlboké vzdelanie piaristického kňaza-učiteľa, príslušníka rehole, ktorá vzdelanie a výchovu zdemokratizovala a posunula na vyšší stupeň, nadväzujúc na všetky dobré tradície protestantského i jezuitského školstva.

P. Peter Peško sa narodil v Hniezdnom v októbri roku 1713 (buď 27.10. alebo 13.10.)³ a pri krste dostal meno *Martin*. V príslušnej matrike sa však záznam nenachádza ani pri jednom z uvedených dátumov, 29.10.1713 bol pokrstený Martin, syn Jozefa Czelowského a jeho manželky Doroty, 24.8.1713 dvojčatá Bartolomej a Mária, deti Martina Pötka a manželky Zuzany. V Hniezdnom žila aj rodina Pavla Pötka, ale ani v nej nebolo pokrstené dieťa, ktoré možno stožohniť s Martinom Peškom. Roku 1710 zúrila na Spiši veľký mor, je možné, že na zápis do matriky sa jednoducho pozabudlo – v takýchto pohnutých časoch to nebolo nič zvláštne.⁴ Na základe niektorých životných okolností, ktoré uvedieme ďalej, možno predpokladať, že chlapec bol sirota. Nevieme zatiaľ, kde začal chodiť do školy, roku 1728 sa však ako 15-ročný stal žiakom podolínskych piaristov. Keďže sa objavuje hneď v triede gramatiky, musel už vedieť písať a čítať, buď teda absolvoval najnižšie triedy parvistov a principistov inde, alebo navštevoval mestskú školu v mieste bydliska, u rodiny a pod. V rokoch 1728–1733 bol Peško študentom kolégia piaristov v Podolínci: 1728–1730 bol *grammatista*, 1730–1731 *syntaxista*, 1731–1732 *poeta* a 1732–1733 *rhetor*.⁵ Bol pravdepodobne nadaným žiakom, lebo ako študent rétoriky („*auditor eloquentiae*“) sa stal vicekancelárom Veľkého oratória („*Procancellarius Oratorii Majoris*“),⁶ študentského združenia zameraného predovšetkým na rozvíjanie mariánskej úcty.⁷

Počas štúdií rétoriky vstúpil i do piaristického rádu a 22.3.1733 absolvoval v Podolínci obrad obliečky do rehoľného habitu.⁸ Prijal rádové meno *Petrus a Sancto Martino*.

V Podolínci sa Peško dostal do prostredia s vysokou kultúrnou a vzdelanostnou úrovňou. Podolínsky kláštor piaristov (1642), nazvaný v staršej literatúre „slovenský Oxford“,⁹ bol – spolu s varšavským – najstarším a najvýznamnejším kláštorom Poľskej provincie piaristov,¹⁰ do ktorej patrila ako súčasť poľského zálohu až do roku 1782. Zároveň plnil aj funkciu materského

kláštora pre Slovensko – stadiaľ sa piaristi pustili ďalej a ešte do konca 17. storočia sa usadili v Prievidzi (1666), Brezne (1673) a v Svätom Jure (1685). Aj v oblasti hudby patrili podolínsky kláštor od založenia až do začiatku 19. storočia k najvýznamnejším centrom na Slovensku.¹¹ Hudba mala vo výchovnom systéme piaristov ešte dôležitejšie miesto než u jezuitov.¹² Vyučoval sa predovšetkým spev, ale aj hra na nástrojoch, zvláštnu pozornosť venovali piaristi hudobne nadaným žiakom. Aj keď v Podolínci nebolo špeciálne hudobné učilište, ako napr. spevácky seminár piaristov v Kroměříži, je isté, že výučba hudby bola na dobrej, ba možno i výbornej úrovni.¹³ Peťko sa teda dostal v každom prípade do veľmi priaznivého prostredia duchovného, vzdelanostného, ale i hudobného „kvasu“. Už v mladosti prejavoval nepochybne hudobné nadanie. Počas jeho štúdií boli učiteľmi hudby v Podolínci skladatelia P. Paulus Biretowski a B. Cune-gundae (1709–1781) a P. Hilarius Saag a S. Antonio (1702–1754) a pôsobil tu vtedy i P. Ferdinandus Pankiewicz a S. Caecilia (1706–1773), jeden z najvýznamnejších hudobníkov Poľskej provincie piaristov v 1. polovici 18. storočia. Je možné, že Peťko si hudobné vzdelanie dopĺňal u niektorého z nich. Musel však byť hudobne nadpriemerne vzdelaný, lebo už počas noviciátu bol pomocným učiteľom hudby P. Pavla Biretowského: dvojročný noviciát (1733–1735) absolvoval v Podolínci a ako „*novitius 2di anni*“ zastával v školskom roku 1733–1734 aj funkciu „*coadjutor magistri musicae*“.¹⁴

Po ukončení noviciátu zložil 25.3.1735 v Podolínci rehoľné sľuby¹⁵ a pokračoval tu v štúdiu filozofie a neskôr aj teológie. U piaristov bolo bežné, že už klerici vyučovali v najnižších triedach: Peťko bol v školskom roku 1735–1736 *magister parvae et musicae*, t. j. učiteľ v najnižšej triede a samostatný učiteľ hudby, 1736–1737 *magister grammaticae et scripturae*. V roku 1737–1738 bol ako poslucháč filozofie v Podolínci súčasne „*propositor questionum moralium*“, teda začal už študovať zároveň morálnu teológiu. Iný prameň uvádza, že v tomto čase študoval teológiu v Krakove.¹⁶ Nie je to však veľmi pravdepodobné, určite nemohol byť v Krakove dlhšie, lebo už na jeseň roku 1737 prijal na Spiši kňazské svätenia. Vzhľadom na jeho vek sa to udialo veľmi rýchlo, prakticky v priebehu jedného týždňa: 5.10.1737 mu udelil biskup F. Klobušický v Spišskej Kapitule nižšie svätenia („*quatuor minores*“), 6.10.1737 v Levoči prijal v Kostole sv. Jakuba subdiakonát a 7.10.1737 diakonát a 8.10.1737 bol s dišpenzom (absolvovanie predpísaných exercícií a pod.) opäť v Spišskej Kapitule vysvätený na kňaza.¹⁷ Primície mal 20.10.1737 v Podolínci u piaristov – aj z toho možno usudzovať, že bol sirotou, lebo inak by sa primičná sv. omša konala v jeho rodisku, resp. bydlisku (a Hniezdne nie je ďaleko). Po vysviacke Peťko pokračoval v štúdiu teológie, je zaujímavé, že v roku 1738–1739 sa uvádza v zozname členov podolínskeho kláštora nielen ako študent teológie, ale aj ako „*administrator parochiae in Kislomnitz et Koláčzko*“, teda správca fary (kaplán) v Lomničke a Kolačkove. Roku 1739–1740 zastával prvýkrát v Podolínci funkciu spovedníka („*confessarius*“) a súčasne bol „*vicarius Menyhardvillensis*“^[!],¹⁸ t. j. kaplán vo Vrbove. Zrejme v tom čase bol na Spiši nedostatok kňazov, keď už mladému kňazovi, ba dokonca klerikovi prideliť takéto funkcie. Navyše, piaristi nepripravovali vlastný dorast pre pastoráciu, ale predovšetkým pre pedagogickú prax, išlo teda asi o núdzové, výnimočné riešenie.

Vlastné pedagogické pôsobenie P. Petra a S. Martino sa začína v Łowiczi, kde bol v školskom roku 1740–1741 profesorom poetiky;¹⁹ ani tento údaj však nie je veľmi hodnoverný, keďže mladí pedagógovia začínali v nižších triedach. Veľmi presne a konkrétne možno doložiť až ďalšie pôsobiská:²⁰ 1742–1743 Piotrków (magister syntaxe), 1744 Międzyrzecz (magister syntaxe a gramatiky), 1745 Rzeszów (magister poetiky), 1746 Łowicz (magister poetiky, katechéta), 1746–1749 Wieluń (prvý rok magister poetiky, potom profesor rétoriky). Predstavení hodnotili už v počiatkoch Peťkovu pedagogickú činnosť pozitívne, napr. 1747–1749: „*P. Petrus a S. Martino [docet] Rhetoricam & Poesim diligentissime & laudabiliter*“.²¹ Na jeseň roku 1749 sa Peťko vracia po 10 rokoch do Podolínci ako profesor rétoriky a poetiky, navyše v školskom roku 1750–1751 zastával aj funkciu prefekta gymnázia („*praefectus scholae*“). No už na jeseň roku 1751 ho opäť preložili – ako to bolo u piaristov úplne bežné – podľa konkrétnych potrieb. Nasledujúcimi „zastávkami“ na pedagogickej dráhe profesora rétoriky boli Waręż (1751–1753), Łowicz (1754–1756) a Złoczów (1756–1757), kde sa končí prvá, pedagogická etapa rehoľného života P. Petra Peťka. Hodnotenie nadriadených bolo aj v tomto čase veľmi pozitívne (1755 dokonca „*diligentissime et laudabiliter*“), jediný raz mali predstavení výhrady, a to v roku 1753 („*sufficiens, aliquantum remissus, et pietatem non promovit, praesertim absentes se ante Festa Nativitatis Domini*“).²² Po dosiahnutí pedagogického penza roku 1758²³ bol tak ako každý piarista preradený na iné funkcie.

Peťko sa roku 1757 vracia druhýkrát do Podolínci, pôsobí ako kazateľ a prefekt školy. V rokoch 1759–1762 bol aj správcom fary v Spišskej Belej („*administrator parochiae Belensis*“) a aj túto funkciu vykonával veľmi zodpovedne.²⁴ Zrejme bol organizačne schopný, lebo v školskom roku 1762–1763 bol navyše správcom v neďalekom Nowom Szacze („*administrator parochiae Belensis deinceps Sandecii*“). Potom prešiel do Nowého Szaczu ako vicesuperior (1763–1765).

Roku 1765 sa začína druhá výrazná životná etapa pátra Petra, spojená s misionárskou činnosťou, ostatne jedinou, ktorá sa spomína aj v základných encyklopédiách piaristov.²⁵ S výnimkou jednoročnej pauzy bol až do roku 1778 misionárom vo východnom Prusku a zároveň vice-reaktorom kolégia v Sczuczynie. Pravdepodobne tu rozhodovali jeho jazykové znalosti (nemčina)²⁶ a kazateľské schopnosti. Jednoročná prestávka sa opäť po dlhšom čase užšie spájala s hudbou – podľa rádoých schematizmov bol v školskom roku 1767–1768 pridelený do Opole (lub.) ako učiteľ hudby („*de familia ad docendam musicam*“).²⁷ Krátkymi zastávkami P. P. Peťka pred návratom zo Sczuczyna do Podolínci – ako sa neskôr ukázalo definitívnym – boli Drohiczyn (1778–1779, „*vicesuperior, praefectus scholarum*“) a Rydzyna (1779–1780, „*administrator parochiarum*“). V tomto „prechodnom“ období bolo jasné, že podolínsky kláštor s kolégiom bude začlenený do Uhorskej provincie,²⁸ preto je logické – už aj vzhľadom na pokročilý vek –, že Peťko sa na jeseň roku 1780 objavuje v Podolínci.

Zachoval sa dokonca jeho vlastnoručný odpis menovania generálneho ministra rádu zo 4.9.1780 za magistra novicov.²⁹ No túto funkciu nevykonával Peťko dlho, už 18.11.1781 bol za magistra novicov vymenovaný P. Placidus Badzanski a S. Joanne, Peťka uvádzajú rádové schematizmy v školskom roku 1781–1782 ako vicemagistra novicov. V rokoch 1782 až 1792 zastá-

val potom funkciu vicerektora kolégia v Podolínci, poradcu rektora („*consultor P. Rectoris*“), čestného kazateľa („*concionator honorarius*“), špirituála („*zelator domus*“, „*spiritualis novitiorum*“, resp. „*spiritualis domus et novitiorum*“), učiteľa laických bratov („*fratrum operariorum institutor*“) a viaceré ďalšie funkcie, predovšetkým ekonomické („*oeconomiae director*“, „*depositarius*“, „*praefectus cassae sacrarii*“ a i.).³⁰ V Podolínci bolo vtedy totiž už menej piaristov, a tak sa mnohé funkcie kumulovali. Možno povedať, že Peľko bol popri rektorovi centrálnou osobou podolínskeho kolégia. Venoval sa predovšetkým výchove mladých členov rehole, ku ktorým patrili aj neskorší dobrí hudobníci P. Glycerius Heisler a S. Joanne Nepomuceno (1759–1834) a P. Augustinus Šmehlík a S. Josepho Calasantio (1765–1844).³¹ Zrejme mu však zostávalo dosť času aj na jeho záľubu – hudbu, lebo z 80. rokov pochádza najviac zachovaných skladieb. Iste nie je náhoda, že práve z toho obdobia sa zachoval aj zaujímavý údaj v inventári chóru o nákupe nových huslí z roku 1780, pričom jedny mal vo svojej cele práve P. P. Peľko („*Fides Novae Pragenses apud P. Petko et apud P. Swiatkowski*“).³²

P. Peter Peľko zomrel 13.7.1793 ako 80-ročný v Podolínci na starobu, pokojnou smrťou, zodpovedajúcou plodne prežitému životu, naplnenému usilovnou prácou. V nekrológu sa spomínajú mnohé pekné vlastnosti a povahové črty pátra Petra – príkladná skromnosť, rozvaha, miernosť, šlachetnosť („*vir modestus, bonus, praeclarique exempli*“), múdrosť, zbožnosť, ochota pomáhať, radiť nadriadeným i mládeži („*novitiis verbis, et factis ad religiose vitae perfectionem, recte ducens, iter monstravit*“).³³ Prvoradou náplňou Peľkovho života bola – tak ako u každého piaristu – pedagogická činnosť, neskôr misionárska a kazateľská. Hudobnícka a skladateľská práca bola v najlepšom prípade až na treťom, resp. štvrtom mieste. Tento Slováč z Hniezdneho bol všestrannou, vzdelanou osobnosťou, ktorá zasvätila život v duchu zakladateľa rehole tým najkrajším cieľom, výchove mládeže.

O literárnom nadaní Peľka podávajú pekné svedectvo dve zachované príležitostné básne z mladých rokov: 1. *ODE VOTIVA Admodum Reverendo P. RECTORI* („*Plausus Musa canat!*“, [1737]), venovaná rektorovi podolínskeho kolégia P. Bernardovi Sienkiewiczovi a S. Antonio; 2. *GLORIAE & HONORIS INCREMENTUM, REVERENDISSIMUS PATER P. IOSEPHUS á IESU MARIA, Praeposits, Provincialis POLONIAE Votivo Carmine ADORATUS, nec non inter solennes Collegii Podolinensis plaus, & acclamationes SALUTATUS. Anno quo DEUS Hospitem egit in Terris* (Carmen „*Blanda cohors Phaebi*“, [1738]) na počesť provinciála P. Josepha Jastrebského a Jesu Maria (1695–1741), ktorá odznela počas honosných osláv jeho životného jubilea.³⁴ Tieto latinské panegyriky vynikajú kvalitou medzi podobnou tvorbou spolužiakov, i keď Peľko v tom čase ako poslucháč teológie patrilo už k tým starším, skúsenejším. Mohol byť teda neskôr aj dobrým profesorom rétoriky, o čom svedčia vyššie uvedené hodnotenia nadriadených. Ako každý pedagóg predvádzal ročne so svojimi žiakmi niekoľko „*declamationes*“, ale napr. aj „*Ecloga scenica*“ či „*Actus scenicus*“ (1749–1751 v Podolínci).³⁵ V týchto predstaveniach mala nepochybne miesto i hudba, i keď konkrétny dôkaz o tom zatiaľ nemáme. V prípade tak dobre hudobne vzdelaného učiteľa však sotva možno predpokladať niečo iné.

Zdá sa, že hudbe sa P. Peter Peľko intenzívne venoval predovšetkým v niekoľkých

kratších obdobiach: prvé spadá ešte do študentských rokov (1737–1740), kedy v Podolínci študovali okrem neho viacerí výborní hudobníci: P. Robertus Golaszewski a S. Stanislaw (1723–1772), P. Caelestinus Kaliszewski a S. Joanne Nepomuceno (1725–1767) a P. Justus Caspar a Desponsatione B.M.V. (1717–1760).³⁶ Hudba mohla mať vtedy v podolínskom kláštore výbornú úroveň, veď okrem menovaných tu pôsobili vtedy aj ďalší kompozične činní piaristi.³⁷ Druhým „hudobne“ výrazným obdobím Peľka je druhá polovica 50. rokov, kedy bol opäť v Podolínci; možno ho doložiť už aj intenzívnou kompozičnou činnosťou. V súvislosti s nasledujúcim pridelaním na faru v Spišskej Belej mal však Peľko zrejme iné, dôležitejšie povinnosti. V Podolínci získal v hudbe dobrého nástupcu v P. Benediktovi Weberovi a Visitatione B.M.V. (1735?–1776), ktorého možno považovať v podstate i za jeho žiaka.³⁸ Tretím takýmto obdobím boli spomínané 80. roky, poznačené nepochybne už čiastočným úpadkom síl, čo sa však v hudbe z hľadiska kvantity ani veľmi neprejavovalo. Je zaujímavé, že i toto obdobie sa spája s Podolíncom a oživením hudobného života zásluhou niekoľkých mladších hudobníkov novej generácie.³⁹

Skladby P. Petra Peľka sa zachovali podľa doterajších poznatkov iba na Slovensku. Hoci dlhé roky pôsobil v Poľsku, jeho meno sa nevyskytuje ani v inventári z Wieluńe (1749–1756),⁴⁰ kde dokonca v tom čase pôsobil. Doteraz poznáme 15 skladieb, v ktorých je autorstvo pátra Petra Peľka isté. Uvádzame ich chronologicky:

Hymnus de Divo Stanislaw („*Gaude Mater Polonia*“, 1739),
Litaniae de Sancto Joseph (1753),
Pastorella de Nativitate D.N.J.C. a 7 („*Nos pastores curatores*“, 1757),
Salve Regina (1758),
Benedictus Pastorale,
Missa ex G Jesuli Nati (1759),
Completorium (1771),
Litaniae de Corde Jesu (1781),
Domine ad adjuvandum (1781),
Alma Redemptoris Mater Pastorella (1781),
Jesu decus Angelicum,
Omni die dic Mariae,
Ave Regina (1783),
Aria Pastorella („*Huc omnes gentes advolate*“, 1783)
a *Arietta de Nativitate Christi ad Cunas ejus* („*Dormi, puppe*“, 1789).

Až na dve skladby (*Litaniae de S. Joseph* a *Completorium a 2bus Cantis*) vznikli všetky v Podolínci a zachovali sa okrem dvoch (*Pastorella de Nativitate D. N. J. C. a Benedictus Pastorale*) v autografoch.⁴¹ Peľkovo autorstvo je sporné v prípade Duetta „*Ave Jesu*“ (odpis F. X. Hlbočského, 1766), lebo druhá skladba z tohto rukopisu, označená jeho menom – Duetto „*Panis divinae*“, pochádza pravdepodobne od pražského premonštráta J. Lohelia–Oehlschlägla. Pramene s jeho menom sa zachovali tak na Slovensku, ako aj v Čechách.⁴²

Peľkova tvorba bola za jeho života známa podľa doterajších poznatkov len v prostredí

piaristov. Rukopis Vianočnej omše G dur sa do Ľubice zrejme dostal až neskôr v 19. storočí (pozri ďalej).

Hoci zachované skladby sotva predstavujú kompletný kompozičný odkaz, možno aj na ich základe podať celkovú charakteristiku P. Petra Peťka ako skladateľa. Podobne ako P. Pantaleon Roškovský OFM, P. Gaudentius Dettelbach OFM, P. Henricus Thumar a S. Ladislao SP a mnohí ďalší, je aj Peťko typickou postavou na rozhraní baroka a klasicizmu. V Peťkovej tvorbe však na rozdiel od nich nemožno nájsť skladby, ktoré možno jednoznačne zaradiť z hľadiska štýlu ku klasicizmu. Staršie skladby (Hymnus de Divo Stanislao, Litaniae de S. Joseph) patria ešte jednoznačne k barokovému štýlu. Exponované party trúbok sa pohybujú v „klarinovej“ polohe (po c³), vokálnu melodiku charakterizujú typické šesťnástinové figurácie, koloratúra a virtuózne kadencie. V skladbách z neskoršieho obdobia, najmä z 80. rokov 18. storočia dochádza k podstatnému zjednodušeniu výrazových prostriedkov, melodiky, obsadenia, kontrapunkt úplne absentuje. Typické črty klasicizmu, homofóniu a sprievodné figúry klasicistického typu, melodiku so znakmi periodickosti nachádzame v Peťkovej tvorbe však len ojedinele (*Omni die dic Mariae*). Z kvalitatívneho hľadiska obstoí v porovnaní s dobovou produkciou väčšina Peťkových skladieb. Vyslovene úžitkový charakter majú, t. j. zároveň sú najmenej zaujímavé, len niektoré mariánske antifóny a ária *Jesu decus Angelicum*.

Z tvorby pátra Petra sú nepochybne najcennejšie skladby určené na vianočné obdobie. Majú často už veľmi originálne obsadenie, napríklad v *Ariette de Nativitate Christi ad Cunas ejus* použil popri sólovom sopráne, dvoch husliach a violončele aj zvonkohru (*Beatissima Virgo – Canto solo, Pastorculi – Violinis duobus et Campanellis tribus, et Cunas imitatur Violoncello*). *Benedictus Pastorale* je pre soprán, flautu, husle a pastiersky roh (tuba pastoritia). Ďalšie skladby, predovšetkým *Pastorellu de Nativitate D.N.J.C. a 7* charakterizuje zasa mimoriadna zemitosť, „drsnosť“ v harmónii, výraze, typická pre goralské ľudové muziky.